

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa **P.D.**, zastúpeného JUDr. D.P. proti odporkyni **Sociálnej poisťovni, ústrediu**, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o **úrazovú rentu**, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2009, č. k. 8 Sp 38/2008-25, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2009, č. k. 8 Sp 38/2008-25, **potvrďuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd rozsudkom z 24. novembra 2009, č. k. 8 Sp 38/2008-25, potvrdil rozhodnutie odporkyne číslo 222-1845/2008 z 27. marca 2008, ktorým odporkyňa rozhodla, že navrhovateľ nemá nárok na úrazovú rentu podľa § 88 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), pretože v dôsledku pracovného úrazu, ktorý utrpel dňa 19. decembra 2000, nemá viac ako 40%-ný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca. Krajský súd konštatoval, že

zo žiadnych lekárskeho nálezov a zdravotnej dokumentácie, a to ani z vyšetrení, na ktoré poukazoval navrhovateľ, nevyplýva, že by u navrhovateľa došlo k takému zhoršeniu zdravotného stavu v dôsledku pracovného úrazu, ktoré by mu neumožňovalo vykonávať pôvodné zamestnanie. Vzhľadom na nesplnenie podmienky viac ako 40%-ného poklesu schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca mal krajský súd za preukázané, že navrhovateľ nesplnil podmienky pre vznik nároku na úrazovú rentu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal, že žalovaný ani krajský súd nezistili riadne skutkový stav. Správny orgán opomenul, že ide o poškodenie zdravia pri výkone práce. Nezákonnosť postupu správneho orgánu videl v tom, že napriek značnému dokazovaniu nevyvodil záver, že k poškodeniu zdravia došlo v dôsledku násilného skutku kontrolovanej osoby, ktorá poškodenie zdravia navrhovateľa zavinila a nie je známe, ako pokračuje trestné stíhanie voči nej. Pri pracovnom úraze dňa 19. decembra 2000 utrpel pomliaždenie krčnej chrbtice, pomliaždenie ramena ťažkého stupňa, pomliaždenie kolenného kĺbu ťažkého stupňa, obmedzenie pohybu ramenného kĺbu a laktového kĺbu ťažkého stupňa a obrnu vretenného kĺbu. Jeho práceneschopnosť z tohto titulu trvala od 19. decembra 2000 do 2. decembra 2001 a od 13. októbra 2003 trvá až doteraz. Zamestnávateľ D. P., a.s., mu vyplácal od 13. októbra 2003 do 31. decembra 2003 stratu na zárobku. Od 1. januára 2004 do 12. júla 2004 mu túto dávku vyplácala odporkyňa, ktorá výplatu ukončila s odôvodnením, že skončila podporná doba. Dňom 12. júla 2004 bol uznaný invalidným s 50%-nou mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Navrhovateľ taktiež namietal, že krajský súd si nepripojil spis, týkajúci sa jeho sporu o invalidný dôchodok, v ktorom bolo vykonané znalecké dokazovanie a rozhodol výlučne na základe lekárskeho posudkov a tvrdení odporkyne. K zhoršeniu jeho zdravotného stavu došlo v dôsledku pracovného úrazu z 19. decembra 2000 a tieto následky mu trvajú dodnes, lebo lézia plexus brachialis hornej končatiny vpravo bola a je u neho naďalej prítomná a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal priznať náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa poukázala na skutočnosť, že navrhovateľovi bola síce vyplácaná strata na zárobku zamestnávateľom i odporkyňou, ale išlo o stratu na zárobku počas trvania práceneschopnosti a nie o stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, ktorá by sa v zmysle § 272 ods. 3 zákona považovala od 1. januára 2004 za úrazovú rentu. Uviedla, že pri posudzovaní zdravotného stavu navrhovateľa v konaní

o nároku na úrazovú rentu posudkoví lekári vychádzali z odborných lekárskejších vyšetrení, najmä neurologických, neurochirurgických, rehabilitačných, ortopedických, z ktorých vyplýva, že ďalšie ochorenia navrhovateľa nesúvisia s pracovným úrazom. Tvrdenia navrhovateľa, že všetky jeho ochorenia sú v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom, ktorý utrpel 19. decembra 2000, považuje odporkyňa za účelové, keďže jeho skutočný zdravotný stav vyplývajúci zo zdravotnej dokumentácie, jeho tvrdenia popiera. Odporkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v celom rozsahu potvrdil a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne o nároku navrhovateľa na úrazovú rentu podľa § 88 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov.

Podľa § 88 ods. 1 zákona poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 (ďalej len "pokles pracovnej schopnosti") a nedovŕšil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Podľa § 88 ods. 3 zákona pokles pracovnej schopnosti sa posudzuje na účely odseku 1 v súvislosti s plnením pracovných úloh uvedených v § 8 ods. 4 alebo s činnosťami uvedenými v § 17 ods. 2, alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s týmito činnosťami.

Z obsahu spisového materiálu, vrátane administratívneho spisu odporkyne vyplýva, že navrhovateľ má úplné stredoškolské vzdelanie. Bol zamestnaný v D.P.D. a.s. ako revízor a pri výkone tejto činnosti utrpel dňa 19. decembra 2000 pracovný úraz, keď ho kontrolovaný cestujúci bez cestovného lístka v snahe utiecť pri úteku z vozidla stiahol so sebou na zastávku. Navrhovateľ pri páde utrpel kontúziu pravého lakťa, dlane pravej ruky a pravého

kolena s následnou liečbou a práceneschopnosťou od 19. decembra 2000 do 2. decembra 2001. Pri kontrolnom vyšetrení dňa 15. novembra 2001 bol zdravotný stav navrhovateľa hodnotený ako stabilizovaný, zlepšený, bol uznaný schopným práce. Od 3. decembra 2001 nastúpil do pôvodného zamestnania, pričom býval krátkodobo práceneschopný na základe rôznych diagnóz (akútny zápal hrtana a priedušnice, akútny zápal priedušiek, chrípka, povrchové poranenia zápästia a ruky, gonartróza kolenného kĺbu), nesúvisiacich s pracovným úrazom. Opätovne sa stal práceneschopným od 13. októbra 2003 a jeho práceneschopnosť trvá doposiaľ, pričom podporná doba poberania nemocenských dávok mu skončila dňom 11. júla 2004. Od 12. júla 2004 bol navrhovateľ uznaný invalidným podľa § 71 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 50% pri rozhodujúcom zdravotnom postihnutí Bechtereva choroba (ankylozujúca spondylartritída) stredného stupňa – IV. štádium.

V danej veci bola spornou otázka, či pracovný úraz zanechal následky, v akom rozsahu a či v ich dôsledku má navrhovateľ viac ako 40%-ný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca.

Z odborných lekárskejších vyšetrení vyplýva, že po úraze u navrhovateľa došlo k parciálnej lézii dolnej časti plexus brachialis vpravo, pričom stav je zlepšený. Na základe predložených lekárskejších nálezov posudkoví lekári sociálneho poistenia zhodne konštatovali, že pracovný úraz nezanechal také následky na zdraví navrhovateľa, ktoré by mu bránili vykonávať doterajšie zamestnanie; je schopný vykonávať doterajšie zamestnanie revízora bez dvíhania a nosenia ťažkých bremien v pravej ruke a jeho zdravotné ťažkosti môžu byť spôsobené inými ochoreniami, ktoré s pracovným úrazom nesúvisia, predovšetkým Bechterevovou chorobou ako primárnym invalidizujúcim ochorením.

K námietke navrhovateľa, že správny orgán i krajský súd opomenuli, že ide o poškodenie zdravia pri výkone povolania a že neboli vyvodené závery z toho, že k poškodeniu jeho zdravia došlo v dôsledku násilného skutku inej osoby a správny orgán si nevyžiadal informácie od zamestnávateľa a ani ako pokračuje trestné stíhanie kontrolovanej osoby, odvolací súd poukazuje na to, že skutočnosť, že navrhovateľ utrpel pracovný úraz, nebola sporná. Podstatné pre posúdenie nároku na úrazovú rentu je to, či v dôsledku pracovného úrazu navrhovateľ má viac ako 40%-ný pokles schopnosti vykonávať doterajšie

zamestnanie. Pre posúdenie nároku na úrazovú rentu nie je dôležitý priebeh pracovného úrazu ani trestné stíhanie osoby, ktorá ho zavinila, ale zdravotné následky pracovného úrazu.

Krajský súd nepochybil, keď si nepripojil spisový materiál týkajúci sa konania o invalidný dôchodok navrhovateľa, v priebehu ktorého bolo vykonané znalecké dokazovanie ohľadom zdravotného stavu navrhovateľa, keďže posudzovanie zdravotného stavu pre nárok na invalidný dôchodok a pre nárok na úrazovú rentu je rozdielne.

Pre posúdenie nároku na invalidný dôchodok je v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 zákona rozhodujúce, že poistenec má pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav pokles schopnosti vykonávať akúkoľvek **zárobkovú** činnosť o viac ako 40% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Pre posúdenie nároku na úrazovú rentu je podstatné to, či navrhovateľ má v dôsledku pracovného úrazu viac ako 40%-ný pokles schopnosti vykonávať **doterajšiu činnosť** kontrolóra. Z uvedeného vyplýva, že pre posúdenie nároku na úrazovú rentu nie je možné vychádzať z posúdenia zdravotného stavu navrhovateľa pre nárok na invalidný dôchodok. Invalidizujúcim ochorením je pritom ochorenie (Bechterevova choroba), ktoré nesúvisí s utrpeným pracovným úrazom.

Z odborných lekárskejších vyšetrení jednoznačne vyplýva, že pracovný úraz nezanechal u navrhovateľa také následky na zdraví, ktoré by mu bránili vykonávať doterajšiu činnosť kontrolóra. Súvislosť invalidizujúceho ochorenia s utrpeným pracovným úrazom nebola preukázaná. Skutočnosť, že u navrhovateľa je prítomná lézia plexus brachialis hornej končatiny vpravo, odporkyňa ani jej posudkoví lekári nespochybňovali. Ide o minimálny zostatkový neurologický nález na pravej hornej končatine v zmysle obmedzenia pohyblivosti malíčka pravej ruky ľahkého stupňa. U navrhovateľa sa nerozvinuli súvisiace komplikácie v zmysle ťažkých svalových atrofií, areflexie šľachovokosticovej zložky, poruchy cievnej cirkulácie alebo motorického poškodenia všetkých svalov pravej hornej končatiny, prípadne obrny, ktoré by mohli viesť k podstatnému, viac ako 40%-nému poklesu schopnosti navrhovateľa vykonávať doterajšie zamestnanie.

Okolnosť, že navrhovateľovi bola od 13. októbra 2003 do 31. decembra 2003 a od 1. januára 2004 do 12. júla 2004 vyplácaná náhrada za stratu na zárobku počas trvania práceneschopnosti z vyššie uvedených dôvodov, nie je relevantná pre posúdenie nároku na úrazovú rentu.

Aj odvolací súd mal za preukázané, že pokles pracovnej schopnosti navrhovateľa na účely priznania úrazovej renty nie je viac ako 40%, a že nárok na úrazovú rentu mu nevznikol. Nepochybil preto krajský súd, keď rozhodnutie odporkyne ako správne potvrdil.

V odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti, ktoré by správnosť skutkových zistení a právnych záverov krajského súdu spochybňovali. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Účastníkom konania odvolací súd nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže v odvolacom konaní navrhovateľ nemal úspech a odporkyni v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave 24. novembra 2010

JUDr. Viera Nevedelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková